

САКИ ГЕЙБРИЪЛ-ЪРНЕСТ

Превод от английски: Светла Христова, —

chitanka.info

— В твоята гора има див звяр — каза художникът Кънингам, докато го возеха към гарата.

Това бяха единствените думи, които той изрече по време на цялото пътуване, но тъй като Ван Чийли говореше неспирно, мълчанието на спътника му бе останало незабелязано.

— О, само една-две скитащи лисици и няколко невестулки, които открай време там си живеят. Нищо по-опасно — отвърна Ван Чийли.

Художникът си замълча.

— Какво имаше предвид, като спомена за някакъв див звяр? — попита Ван Чийли по-късно, когато вече бяха на перона.

— Нищо. Просто ми се е привидяло. Ето, влакът пристигна — рече Кънингам.

Този следобед Ван Чийли предприе една от честите си разходки из гората, която бе негова собственост. Той държеше препариран воден бик в кабинета си и знаеше имената на доста голям брой диви растения, тъй че леля му навярно имаше известно оправдание, когато го описваше като голям естествоизпитател. Така или иначе, несъмнено бе голям любител на разходките. Имаше обичай мислено да си отбелязва всичко, което виждаше по време на безцелното си бродене из гората, не толкова за да подпомогне съвременното природознание, колкото за да си осигури теми за разговор впоследствие. Щом дивите зюмбюли почнеха да цъфтят, той старателно осведомяваше всичките си познати за събитието; слушателите му навярно и сами можеха да се досетят за този факт, съдейки по годишното време, но поне усещаха, че е напълно искрен с тях.

Този конкретен следобед Ван Чийли се натъкна на гледка, която изобщо не се вместише в рамките на обичайните му преживявания. Върху широката гладка скала, надвиснала над дълбокия вир сред дъбравата, той зърна едно момче на шестнайсетина години, което с явна наслада сушеше на слънце мокрото си, силно загоряло тяло. Влажната му коса, разделена на път от скорошното гмуркане, бе прилепнала плътно към главата, а светлокафявите му очи — толкова светли, че искряха с почти тигров блясък — оглеждаха Ван Чийли с някаква ленива бдителност. Гледката бе неочаквана и Ван Чийли се поспря за миг, зает с непривичния процес да мисли, преди да заговори. Откъде, за Бога, би могло да дойде това диво наглед момче? Жената на мелничаря преди два месеца бе загубила дете, по всяка вероятност

паднало във воденичния улей, ала нейното беше още бебе, а не изкласил юноша.

— Какво правиш там? — попита той.

— Припичам се на слънце, както виждаш — отвърна момчето.

— Къде живееш?

— Тук, в тази гора.

— Не може да живееш в гората — възрази Ван Чийли.

— Това си е много хубава гора — заяви момчето с леко снизходителен тон.

— Но къде спиш нощем?

— Нощем изобщо не спя, тогава съм най-зает.

Ван Чийли започна да изпитва дразнещото чувство, че се е натъкнал на проблем, който някак му се изплъзва.

— А с какво се храниш? — попита той.

— С месо — отвърна момчето, произнасяйки думата с бавна наслада, сякаш я опитваше на вкус.

— Месо ли? Какво месо?

— Щом като искаш да знаеш — диви и питомни зайци, горски птици, домашни пилета, агнета, когато им е сезонът, а също и деца, ако успея да докопам някое. Нощем, когато ловувам, те обикновено са заключени на сигурно място. Трябва да са минали два месеца, откак за последно вкусих детска плът.

Пренебрегвайки закачливото естество на тази забележка, Ван Чийли се опита да насочи момчето към темата за евентуално бракониерство.

— Трябва да си голям шегаджия, щом разправяш, че се храниш с диви зайци. (Изражението на момчето едва ли можеше да се нарече шеговито.) Хич не е лесно да хванеш някой от тукашните зайци.

— Нощем ловувам на четири крака — гласеше донякъде загадъчният отговор.

— Навярно искаш да кажеш, че ходиш на лов с куче? — попита Ван Чийли наслуки.

Момчето бавно се претърколи по гръб и се заля в странен гърлен смях, който приятно напомняше кискане, но в същото време неприятно приличаше на ръмжене.

— Едва ли ще се намери куче, което да копнее за моята компания, особено пък нощно време.

Ван Чийли почна да усеща, че у този хлапак с особени очи и особени приказки наистина има нещо, което будеше тревога.

— Не мога да ти позволя да останеш в тази гора — заяви той повелително.

— Струва ми се, че ще предпочетеш да остана тук, отколкото да дойда в къщата ти — отвърна момчето.

Вероятността това диво голо животно да се появи в спретнатия чистичък дом на Ван Чийли несъмнено бе обезпокоителна.

— Ако не си отидеш сам, ще се наложи да те принудя — рече Ван Чийли.

Момчето скочи със светкавична бързина и се гмурна във вира; само след миг мокрото му блестящо тяло се подаде край брега, където стоеше Ван Чийли. Такава пъргавина не би била нещо необичайно за видра, но за момче бе направо поразителна. Стреснат, Ван Чийли залитна, правейки неволно движение назад, и изведнъж се озова почти легнал върху хлъзгавия тревист бряг, а жълтите тигрови очи проблясваха току пред лицето му. Почти инстинктивно понечи да прикрие гърлото си с ръка. Момчето отново се засмя със същия смях, в който ръмженето надделяваше над кискането, а после с друго удивително бързо движение изчезна сред гъвкавите стъбла на папратите.

— Какво необикновено диво животно! — каза си Ван Чийли, когато се изправи на крака. В същия миг се сети за думите на Кънингам: „В твоята гора има див звяр.“

Докато крачеше бавно към къщи, Ван Чийли прехвърляше в главата си разни местни случки, които биха могли да имат връзка със съществуването на този изумителен млад дивак.

Напоследък като че ли намаляваше броят на дивеча в гората; от чифлиците изчезваха домашни птици, зайците необяснимо оредяваха, а бе дочул и оплаквания за отгмъкнати агнета. Възможно ли бе този див юноша наистина да ловува в околността с добре обучено браконьерско куче? Бе споменал, че нощем ловува „на четири крака“, но, от друга страна, загадъчно бе намекнал, че никое куче не би припарило до него, „особено пък нощно време“. Изобщо цялата работа беше много странна. Докато си припомняше различните грабежи, извършени през последния месец-два, Ван Чийли изведнъж се вцепени; не само краката, но и мислите му замръзнаха на място. Ами детето, което

изчезна от мелницата, и то тъкмо преди два месеца? Общоприетата версия беше, че е паднало във воденичния улей и водата го е отнесла, ала майката упорито твърдеше, че е чула писък не откъм водата, а от другата страна на къщата, която граничеше с гората. Разбира се, това бе просто немислимо, но на Ван Чийли му се искаше момчето да не бе подхвърлило онази зловеща забележка, че е яло детска плът преди два месеца. Такива страшни неща не бива да се казват дори на шега.

Противно на установения си навик Ван Чийли нямаше никакво желание да се разприказва за своята горска находка. Положението му на общински съветник и мирови съдия изглеждаше някак застрашено от факта, че гората, която бе негова собственост, подслоняваше такава съмнителна личност; дори не бе изключено съседите да го отрупат със солидни искове за обезщетение заради плячкосаните агнета и пилета. Тази вечер той бе необичайно мълчалив.

— Да не си си глътнал езика? — попита леля му. — Ще рече човек, че си срещнал вълк.

Ван Чийли, който не знаеше тази стара поговорка, намери думите ѝ за доста глупави; ако *наистина* беше видял вълк в собствената си гора, езикът му неспирно щеше да мели за случката.

Докато закусваше на следващата сутрин, Ван Чийли усети, че тревожното чувство, което вчерашният епизод бе оставил у него, още не се е изпарило. Той реши да отиде с влака до съседния град, да изнамери Кънингам и подробно да го разпита какво всъщност го е подтикнало да спомене за някакъв див звяр в гората. Щом взе това решение, присъщото му бодро настроение отчасти се възвърна и той даже си затананика една весела мелодийка, отправяйки се към всекидневната, за да изпуши обичайната си цигара. Когато влезе в стаята, мелодията рязко стихна, за да даде път на едно благочестиво възклицание. На дивана, протегнало се грациозно в поза, издаваща подчертано безгрижие, лежеше момчето от гората. Сега бе по-сухо, отколкото предния път, но иначе в тоалета му друга видима промяна нямаше.

— Как смееш да идваш тук? — попита Ван Чийли разярено.

— Нали ми каза, че не бива да оставам в гората — отвърна момчето, без да трепне.

— Но не съм ти казвал да идваш тук. Я си представи, че леля ми влезе и те види!

С цел да смекчи последиците от подобна катастрофа Ван Чийли побърза да прикрие поне частично голотата на неканения си гост със страниците от един брой на *Морнинг пост*. В този миг леля му влезе в стаята.

— Това тук е един нещастен юноша, който се е заблудил в гората, а си е загубил и паметта. Не знае нито кой е, нито откъде е — отчаяно се впусна да обяснява Ван Чийли, без да откъсва загрижен поглед от лицето на безпризорното момче, за да види дали към другите му дивашки наклонности няма да се прибави и неуместна откровеност.

Мис Ван Чийли бе силно заинтригувана.

— Може би на долните му дрехи са избродирани някакви инициали — предположи тя.

— Както изглежда, и тях е загубил — отвърна племенникът ѝ, като трескаво се опитваше да задържи броя на *Морнинг пост* на мястото му.

Мис Ван Чийли бе готова да приеме едно голо бездомно дете със същата топлота, която би проявила към изгубено коте или изоставено кученце.

— Трябва да направим за него всичко, което е по силите ни — заяви тя.

За съвсем кратко време човекът, пратен до жилището на енорийския пастор, който имаше прислужник на приблизително същата възраст, се завърна с костюм, придружен от необходимите принадлежности, като риза, обувки, яка и прочие. Въпреки че бе облечено, измито и натъкмено, в очите на Ван Чийли момчето имаше все така тревожно необичаен вид. Затова пък лелята реши, че е мил и сладък юноша.

— Докато разберем кой е всъщност, ще трябва да го наричаме някак — каза тя. — Мисля, че Гейбриъл-Ърнест ще ни свърши работа. И двете имена са добри и прилични.

Ван Чийли се съгласи, но вътрешно се съмняваше, че самият кръщелник е добър и приличен. Опасенията му далеч не отслабнаха от факта, че собственият му кокершпаньол, възстаро куче с улегнал нрав, бе излетял като стрела от къщата при появата на момчето и сега упорито се свиваше в дъното на градината, разтреперан и скимтящ, а канарчето, което обикновено употребяваше вокалните си способности със същото усърдие като стопанина си, сега едва успяваше да издаде

по някое уплашено писукане. Всичко това още повече затвърди решението на Ван Чийли да се консултира с Кънингам, без да губи време.

Когато се отправи към гарата, леля му тъкмо уговаряше Гейбриъл-Ърнест да ѝ помогне в посрещането на невръстните членове на нейното неделно училище, които трябваше да дойдат на чай същия следобед.

Отначало Кънингам не бе никак словоохотлив.

— Майка ми почина от някакво мозъчно заболяване — обясни той, — затова ще разбереш, надявам се, желанието ми да пропъждам от мислите си всички невъзможни и фантастични неща, които съм видял или мисля, че съм видял.

— Но какво всъщност си видял? — настояваше Ван Чийли.

— Онова, което смятах, че съм видял, бе нещо толкова необикновено, че никой здравомислещ човек не би могъл да го приеме за действителност. Последната вечер, когато ти гостувах, бях застанал до оградата на овощната градина, полускрит зад живия плет, любувайки се на гаснещите лъчи на залеза. Изведнъж забелязах едно голо момче, навярно плувец, решил да се изкъпе в някой близък вир — поне така помислих. Стоеше на открития склон и също наблюдаваше залеза. Позата и външността му тъй силно напомняха за някой див фавн от езически мит, че веднага ми се прииска да го уговоря да ми позира. Още малко, и щях да го заприказвам. Ала точно тогава слънцето потъна зад хоризонта и всички оранжеви и розови отблясъци се стопиха, за да остане студен и сив пейзаж. В същия миг се случи нещо поразително — момчето също изчезна!

— Какво! Просто се превърна в нищо, тъй ли? — попита Ван Чийли възбудено.

— Не, и тъкмо това е най-страшното — отвърна художникът. — На голия склон, където момчето бе стояло само допреди миг, стърчеше огромен вълк с тъмна, почти черна козина, блестящи зъби и жестоки жълти очи. Може да си мислиш, че...

Ала Ван Чийли нямаше време за такива безплодни занимания, като мисленето. Той вече тичаше с всички сили към гарата. Веднага отхвърли като явно неприемлива идеята да пусне телеграма. Текстът „Гейбриъл-Ърнест е върколак“ би бил отчайващо несполучлив опит да се обясни ситуацията; леля му щеше да реши, че това е кодирано

съобщение, към което той е пропуснал да приложи схемата за разшифроване. Единствената му надежда бе да успее да се прибере вкъщи преди залез слънце. Кабриолетът, нает на гарата, го понесе с мъчително бавна, както му се стори, скорост по селските пътища, изпъстрени с розови и морави отблясъци от залязващото слънце. Когато пристигна, завари леля си да разтребва масата, прибирайки неизядените кифлички и мармалада.

— Къде е Гейбриъл-Ърнест? — почти изкрещя той.

— Тръгна да изпрати детенцето на семейство Тууп — отвърна леля му. — Понеже взе да се смрачава, реших, че не е безопасно да се прибира само. Какъв прекрасен залез, не мислиш ли?

Ала Ван Чийли, макар да не беше никак безразличен към заревото на западния хоризонт, не остана да обсъжда красотата му. С непривична бързина той хукна по тясната алея, която водеше към дома на Тууп. От едната страна бе воденичната бара, а от другата се издигаше незалесен склон. На небето все още се виждаше едно мъничко крайче от аленото слънце, а следващият завой на пътя трябваше да разкрие пред погледа му злополучно подбраната двойка, която той се мъчеше да догони. Тогава цветовете изведнъж се стопиха и някаква сива светлина бързо заля целия пейзаж. Ван Чийли чу пронизителен, изпълнен с ужас писък и спря да тича.

Никой повече не видя нито детето на Тууп, нито Гейбриъл-Ърнест. Намериха само разхвърляните дрехи на последния, поради което всички предположиха, че детето е паднало във водата, а юношата се е съблякъл и е скочил след него в напразен опит да го спаси. Ван Чийли и неколцина работници, които се намираха наблизко в момента на произшествието, потвърдиха, че са чули силен детски писък точно край мястото, където бяха открити дрехите. Мисис Тууп, която имаше още единайсет деца, прие загубата с подобаващо примирение, ала мис Ван Чийли искрено оплакваше изчезналия си храненик. По нейна инициатива в енорийската църква бе поставена надгробна плоча в памет на „Гейбриъл-Ърнест, незнайно момче, което храбро жертва своя живот заради друг“.

Ван Чийли бе склонен да угажда на леля си в много отношения, но категорично отказа да сложат подписа му върху паметната плоча на Гейбриъл-Ърнест.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.